

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ №271/2020

Про присвоєння звання Герой України

За героїзм і особисту мужність, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові постановляю:

Присвоїти звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» МАТВІЇВУ Тарасу Тарасовичу - молодшому лейтенанту (померло).

Президент України В.ЗЕЛЕНСЬКИЙ
13 липня 2020 року

На Жидачівщині оголошено Дні жалоби

З метою вшанування пам'яті про загиблого бійця 24-ї ОМБр ім. короля Данила, молодшого лейтенанта, журналіста, нашого земляка Тараса МАТВІЇВА у районі 13-15 липня оголошено Днями жалоби. У населених пунктах на адміністративних будівлях приспущено Державні Прапори України з траурною стрічкою.

Всеукраїнська журналістська відзнака імені Тараса Матвіїва

За ініціатииви Львівської обласної організації Національної спілки журналістів України НСЖУ розгляне можливість започаткування журналістської відзнаки імені Тараса Матвіїва.

Про це в телефонній розмові з нашою редакцією повідомив голова НСЖУ Сергій Томіленко.

Не воюють діти царів...

Не воюють діти царів,
Не вмирають за рідну державу,
Не летять у небесну синь,
Не кричать ім: «Героям слава!»
Не болять їм чужі жалі,
Не печуть їм криваві рани,
Не ховаються в бліндажі,
Не лякають московські плани.
Не воюють діти вельмож,
Бо інакше би мир був у світі...
В Україні іде війна...
Гинуть просто нецарські діти!..

Оксана КУЗІВ

Не плач, моя мамцю, що з бою лихого не вийшов,
Що діток моїх у травичці не ляжуть сліди...
Піди у садок, назривай повні пригорщі вишень
І їх на могилу юнацьку мою поклади...
В донецьких степах за ту вишню стояв і за тебе,
Не плач — я просив би, та сплакала очі в журбі...
З притулку свого, із легкої хмаринки на небі
До ягоди стигло шлю я пташину тобі...
Прошу, не журися, не падай без сил на коліна,
Ночами від туги не вий, мов поранений звір...
На крилах пташиних до тебе душею я лину,
Та тільки не бачиш, бо сльози стуманили зір...

Вікторія АБУКАДУМ

Пам'яті Тараса Матвіїва

Упав Герой... Як гілка, що зрубали...
Загинув син, а мати? Мати що???
Бодай ви, вороги, життя не мали,
Бо ви не люди! Ви всесуще зло!

Упав Герой... А міг ще стільки жити,
Всміхатись сонцю, мріяти про все.
Але війна...Збирає пишні квіти,
І знов забрала серце молоде.

Упав Герой... В бою за Україну,
Пішов туди, де б'є безжалний «град»,
Лишив усе: роботу і родину,
Пішов й не знав, що не верне назад.

Помер Герой... А кажуть, не вмирають...
А скільки їх війна зжере, мов звір?!
І знов Герої в небо відлітають,
Самотнім птахом линучи до зір...

Оксана ГРАБ'ЮК

Нашому земляку

Пішов назавжди, більше вже не прийде,
Не скаже: «Мамочко, привіт»,
Пішов до Бога, молодий, амбітний,
Своєї нені щирий патріот.

Любив життя і свою Батьківщину,
І все робив, щоб нам далось,
На рідній, Богом даній Україні
Все процвітало і вельсь.

Любив не голосно, тихенько,
Любив по-справжньому, як міг,
Свою сплюндровану країну,
Свій талісман, свій оберіг.

Не прийде більше і не скаже,
Що все – закінчилась війна,
І буде знову міркувати
Й робити добрії діла.

Не міг він вирости інакшим
В сім'ї, де злагода й любов,
Де шанували слово правди,
Де людяність серед основ.

Пішов і більше вже не прийде
Єдиний син, вірада і печаль,
І з неба буде мамі говорити:
«Прости, рідненька, мені жаль».

Оксана ГАВРИШКО-ОЗАРКІВ

Тарас МАТВІЇВ: Лише живучи за принципом «моя хата скраю — першим ворога стрічаю», змінимо країну

Три роки тому, у 2017-му, ми в річницю Майдану розмовляли з Тарасом Матвіївим. Сьогодні можна почути запитання від наших колег: як Тарас став таким, хто на нього вплинув, хто виростив Героя? Прочитайте — і зрозумієте...

— Те, що відбулося наприкінці 2013, — це назбирувалося у суспільстві. На «мовний Майдан» (2012 рік) спершу потрапив як журналіст, а потім як прихильник принципів, які відстоювали протестувальники. До речі, декілька з тих, хто стояв на «мовному Майдані», на жаль, долучилися до воїнів Небесної Сотні. Тобто кістяк людей, які розпочинали Революцію Гідності, сформувався ще раніше. І чим більше дурних кроків приймали уряд, президент і його поспіаки, тим більше ситуація загострювалась. Просто ніхто не очікував, що вона вибухне так спонтанно із простого заклику журналіста Мустафи Найеми, який запропонував усім бажаючим висловити свою громадську позицію з приводу відмови урядом Азарова від евроінтеграційних процесів. Ніхто тоді не думав, у що це переросте.

До Євромайдану приєднався через добу після 23 листопада, коли туди прийшли колеги-журналісти, студенти й кілька десятків людей. Все починалось із печенюк і чайку. Як на мене, найбільш революційний здвиг почався після 30 листопада, після першої кривавої ночі. Безпосередньо став учасником тих подій ще з кількома своїми друзями з Києва. Після того, як так звана політична трійця лідерів — Яценюк, Тягнибок і Кличко сказали, що все, ми програли свою боротьбу за відстоювання асоціації з Європою, давайте дочекаємось президентських виборів, більшість людей вже пакувала речі або розходилась по домівках. Залишалося 200–300 осіб. Це переважно студенти, пенсіонери, багато, як то кажуть, доїжджаючих. Ми просто грілися біля бочок, і ніщо не пророкувало тих заворушень, що сталися згодом.

Я певен, що побиття тієї ночі було кимось сплановане. Не знаю ким, але очевидно, що для загострення ситуації. Тоді дійсно зачепили гідність українців. Тоді мені добряче дісталося по нирках, дісталося моїй колезі з телеканалу «Київ» Юлі, яка на той момент була вагітною.

— Що ти сам відчув у ту ніч?

— Біль. Що я тоді міг відчути? Скажу відверто, тоді не вірив в ніяку евроінтеграцію, як не вірю і сьогодні. Їхав з метою не якихось ілюзорних асоціацій, а з досить радикальними намірами. Нирки боліли (сміється), але був внутрішньо радий, що це трапилось, бо якщо цього не було, цей шанс було б змарновано. Звісно, ніхто не міг передбачити подій січня-лютого, але сподівався, що ось це початок кінця тої влади. Люди відуть, а Януковичу вистачить клепок не опиратися. Це, звісно, були ілюзії, бо наступні два місяці ми прожили у фактичній облозі.

Те, що показувало телебачення, — це тільки частинка правди, бо еврооптимісти, евроінтегратори були в меншості. Насправді це швидше була національна революція, спрямована на власну гідність, відновлення справедливості.

— Яку роль ти для себе визначив, перебуваючи на Майдані?

— Хотів бути просто корисним. З самого початку не було ніяких самооборон. З друзями Ігорем Пилипівим, Кертуцьким, Орестом Гаврильчуком, Володимиром Кухарем (це жидачівські хлопці) намагалися бути корисними де доведеться. Спершу це все було хаотично, і водночас кожен знав своє місце, панувала самоорганізованість, самодисциплінованість. Бракувало рук на кухні — йшли туди, якісь проблеми з дровами — ми це робили. Після ночі розгону це все закрутилося у більш серйозну організованість, і Майдан вже почав нагадувати табір, так звану «Нову Січ». Почали робити перші барикади, коли зрозуміли, що міліція не з народом. Тоді треба було чатувати на барикадах, озброюватися як середньовічні лицарі. Згодом сформувалась самооборона, й вже

було більш дисципліновано: ми виконували певні напіввійськові функції, сторожили на барикадах, іноді напад на беркутівські редути тощо. Під кінець ми вже були справді як якісь середньовічні солдати в саморобних обладунках: саморобні бронежилети, бити. Цим нам допомагали жидачівські й стрийські волонтери, які надсилали не тільки провізії. Ми вже перетворились на повстанців.

— Що запам'яталось із подій дня 20 лютого 2014 року?

— У мене 18 лютого день народження. 18 лютого був вдома, хворів. Коли почалися розправи після мирного наступу самооборони до Верховної Ради, коли на Кріпосному загинули десятки людей (18–19 лютого — дні запеклих протистоянь майданівців і «беркуту»), початок масових убивств. Тоді загинуло 26 людей і понад 700 були поранені, я був ще в Жидачеві, але вже зрозумів, що ніяке день народження ніхто не буде відзначати, й зв'язався із колегами, зокрема Ігорем Пилипівим. Ми швиденько зібрались, крім нас ще кілька десятків людей із Жидачева, й, на щастя, ще був потяг до Києва. Їхали «дуже весело», кілька разів нас зупиняли. Остання зупинка була біля Києва. Наш потяг намагались не пустити. Хлопці-свободівці, активісти кидали під ноги міліції петарди, взяли головного поліцейського залізничі фактично «заручники» й з ним ми дійшли до Києва. Зранку 19-го ми вже повернулися на Майдан. Це було моє третє повернення. 19 лютого було так зване перемір'я, ми просто готувались: хтось укріплював залишки барикад, хтось стояв на варті, десятки жінок відколупували бруківку, хтось робив коктейлі Молотова. Всі готувались, бо зрозуміли, що це так просто не закінчиться. Вночі нас добряче поливали з брансбойта при мінус 15 градусів Цельсія водою, фактично нічого не рятувало. Ми укріпили барикади, закидали їх палаючими шинами, і, не знаю, можливо це Боже провидіння, але дим йшов на силовики. Цілу ніч ми були на барикадах, десь о 7 чи 8 ранку я відчував, що після доби на ногах треба трохи прилягти. І тільки приліг, як близько 9-ої почалися найбільш криваві години в історії Революції. Перші хвилини все було досить хаотично, бо дотепер такої кількості пострілів не було. Ніхто не розумів, що відбувається, багато побігли вгору по вул. Інститутській. Це важко пояснити здоровим глуздом, люди бігли на кулі. Хтось, отримавши кулю, падав, інший підбігав і його забирав... Ми повернулися до обов'язків, тримали барикади поблизу 3-ої сотні (між монументом Архистратига Михайла та готелем «Козацький»), і я ніколи не забуду, як близько 11-ої навроготи «Козацького» вже лежало сім тіл майданівців Героїв Небесної Сотні. Вони просто лежали на бруківці, все, що їх затуляло, — це скривавлений одяг, на комусь був прапор. До 12-ої це все затихло. Ніхто не розумів, що відбувається, ходили чутки, що це тільки початок, що зараз будуть стягувати війська, важку техніку. Ми тоді вже з хлопцями домовились, що, без пафосу, стоїмо до кінця, нам вже нічого втрачати. Тоді здавалось, що це був кінець Майдану, нас зачистять... Тоді ніхто не знав, що Янукович вже на валізах, що жертви були не даремні.

Найбільш емоційний епізод, коли ми з Ігорем Пилипівим та кількома хлопцями підняли до Михайлівського собору. Він тоді перетворився на якусь фортецю, куди почали звозити всі медикаменти як у хірургічний центр. Це черговий доказ того, що церква може і повинна збирати до купи свій народ, допомагати йому не тільки під час недільних служб. Тоді ми прийшли до храму з простою метою: востаннє поспівдітисся. На жаль, зі священиків не було нікого, монахи допомагали пораненим. Тож ми просто помолились біля

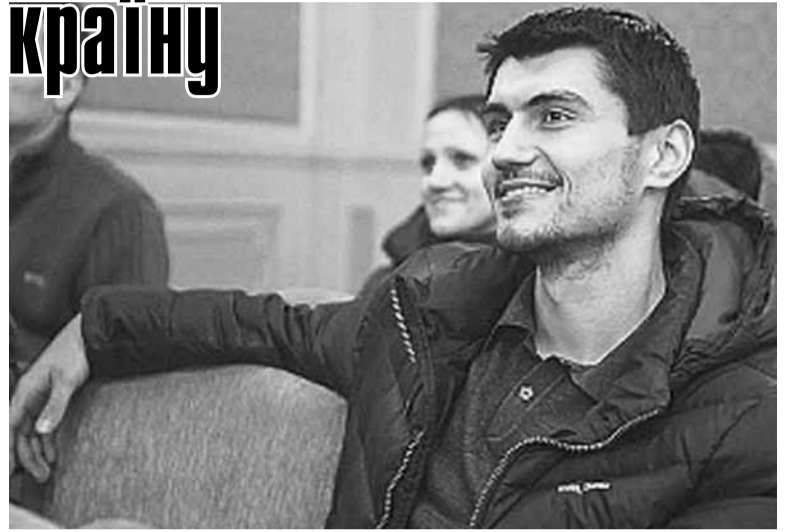
входу. Ми тоді насправду вважали, що це була наша остання можливість подякувати Богу, попросити прощення. Після цього повернулись на Майдан. До ночі ніхто не знімав сторожі, всі були переконані, що це якась пастка, й остерегались штурму.

Коли вже смеркалося, почалися перші прощання з Героями. Ніколи не забуду, коли ми прощались із Романом Точином. Це було 21 лютого. Трохи вище Львівської брами на Інститутській священник, вся сотня Романа Точина проводжали його — одного з Героїв Небесної. Цятка на скроні — й нема прекрасної людини... Тоді, коли ми почали проводити воїнів Небесної, стало зрозуміло, що це все. Ми зрозуміли, що перемога за нами.

— А далі був пошук зниклих майданівців, і, як мені відомо, досі є чималий список безвісти зниклих...

— «Пошукова ініціатива Майдану» — ще один прояв енергії Майдану, прояв самоорганізованості. Люди, які ніколи не знали одного, з різних сфер життя, різного віку організувались у громадську організацію. Перші зниклі були ще 30 листопада, після першої крові. Тоді всіх знайшли. Масово люди почали зникати у січні-лютому, особливо в лютому. Звісно, під час активних подій Майдану в нас не було часу цим займатися, хоча ми знали про цю проблему. Фактично пошукова ініціатива зародилася майже одразу після розстрілу на Інститутській. Це було 21 лютого, коли ми зрозуміли, що, окрім загублених, є купа зниклих. Батьки, друзі приносили усілякі списки, численні штаби координації, різна інформація про зниклих. Постало питання, а хто це буде впорядковувати, хто займатиметься пошуком зниклих. Міліція на той момент нема, влади як такої теж немає. Тоді, тим паче, ніхто не писав ніяких заяв про зникнення, тому що це було небезпечно, бо міліція могла загребти за ґрати. Чому з майданівців ніхто не хотів звертатися до лікарень? Тому що просто звідти їх забирали в міліцію, і цілком можливо ти міг отримати ще додаткові травми чи потрапити у в'язницю.

Ніхто офіційної статистики не вів. Стрес 20 лютого не завадив нам з однопідприємцями орієнтуватися, а це Вадим Яценюк, Тетяна Слободян, Микола Андрієвський, зорганізувались у невеличку спільноту, яка почала збирати інформацію про цих зниклих. Почали обмінюватись інформацією з «Євромайдан SOS», сотнями, які ще на той час існували. Перший список, який ми склали, — близько 500 людей. На щастя, більшість із них до кінця лютого — початку березня відшукали: хтось пересиджував у монастирі чи у друга, хтось повернувся додому, багато погубили телефони й рідні не могли з ними зв'язатися. Впродовж лютого-квітня, коли ми проводили активні пошукові дії, викристалізувалось півсотні людей, яких ми досі не можемо знайти. Ми не тільки збирали інформацію, ми шукали: на той момент було багато інформації і пліток про знищення активістів. Ми фактично пів Києва перевернули. Були рейди по лісових масивах, ми шукали одяг чи навіть людські рештки. Зараз це важко зрозуміти, але на той момент була така реальність. Ми пірнали з аквантангстами в певних точках акваторії Дніпра, були практично на всіх цвинтарях, шукаючи свіжі підхорошення. Були в єдиному крематорії Києва, отримали їхню документацію, бо чимало пліток стосувалося власне спалення майданівців. Ми були в населених пунктах поблизу Києва, намагались налагодити контакт із міліцією. Влітку вже мали товсту папку з матеріалами про зниклих, яку передали в міліцію. Ми знайшли однодумців у відділі розшуку зниклих громадян і їм передали всі наші напрацювання. Ми, не маючи засо-

бів, навиків, робили, що могли: скотили список до 50 людей, назбирали інформацію про цих людей, при тому, що багато інформації, списків було спалено під час штурму Майдану. Ми сподівались, що виконали свій громадянський обов'язок. Передали в міліцію, прокуратуру, СБУ, почали на них тиснути. Але пройшло от вже три роки, а фактично ґрунтовних зрушень у справі зниклих немає. Про них взагалі не говорять. Впродовж 2016 року кілька зниклих людей із цього списку міліції все ж вдалось знайти. На сьогодні 46 осіб ще залишаються безвісти зниклими. Нам вдалось добути того, що міліція визнала проблемою. Ми кожного року робили прес-конференції по темі зниклих майданівців. Цього року не проводили, бо фактично нічого нового не можемо сказати.

— Що має статися у державі, щоб люди почали діяти системно?

— Такої революції, як була, вже не буде. Рівень жорстокості збільшується. Немає простої відповіді, що має статися. Щоб змінити цю країну, треба якісних людей, які, на жаль, відіждять за кордон, які розчаровані, які повоювали і хочуть тікати з цієї країни або просто уникають відповідальності. Як би це банально не звучало, але зараз все залежить від кожного українця. Що може, те для своєї країни роблю й дотепер, хоча були розчарування, втрати, й людей бракує, особливо у малих містечках. Для себе обрав візію довготермінових змін — працюємо з молоддю. Для мене це єдиний варіант відчути себе потрібним цієї країні.

Освітній рівень дуже важливий, а його бракує, політична культура дуже низька, люди й далі купуються за гречку чи за популізм із телеекранів, економіка через війну й корупцію (з якою начебто боремось) падає. Або буде кривава бойня, бо нові майданівці вже вмітуть володіти зброєю, або все-таки буде можливість (через нову виборчу систему, через зменшення прохідного бар'єру, прозорі списки) утворити здорову, адекватну політичну силу. Інакше у людей знову увреться терпечко.

— Після революційних подій минуло три роки. Для тебе вони не минули даремно, ти став активним громадським діячем у Жидачеві та районі, співорганізатором ГО «Народний легіон», врешті став депутатом районної ради. Тепер ти став причетним до влади, як тобі у новій системі координат?

— Для мене Майдан закінчився, коли ми завершили активні пошуки зниклих. Це влітку 2014 року, коли вже йшла на повну силу війна, паралельно ми почали займатися волонтерством. Я не знав, що в Жидачеві є осередки, які досить активно допомагали. Внесок тих, хто дівчо підтримував спершу революцію, а опісля початку війни з Росією — земляків на фронті: Романа Романова, Івана Гивеля, Володимира Гаврона, Віталія Танцюри, Назара Татумира, Ірини Гебри, Юрія Гедзовича, Ольги Йонки, Богдани Пеняк, Лесі Баранкевич, Андрія Дубика, Юстини Вітик, Ольги Петренко важко переоцінити. Хтось з них збирав кошти й речі, хтось пакував та відвозив, а хтось займався пропагандою добрих справи чи плів маскувальні сітки. Це далеко не всі герої тилового фронту з Жидачева, але беззаперечно одне — завдяки активності волонтерського руху у перші роки війни вдалось зберегти життя сотень українських воїнів.

Повернувшись до Жидачева, зрозумів, що, на щастя, є група людей, яка займається волонтерством. Це мене окрило і почав, не маючи стабільного прибутку, не шукаючи роботи, весь час спрямовувати на волонтерську діяльність. Це осінь 2014 і зима 2015. Десь у той час я відчув потребу, що мало волонтерки, мало громадської активності, треба виконати свій обов'язок. Я знайшов колег із Жидачівщини, які служили в добровольчих батальйонах, зокрема в добровольчій хоті «Карпатська Січ». У травні 2015 року разом із побратимом вирушив на Схід. Пробув два місяці. Я б не повертався, якщо не захворів дідусь. Ми з колишніми волонтерами відбули кілька ротаций у Писках, на той момент це був дуже навіть гарячий пункт під Донецьком. Про це ніхто не знав, тим паче батьки. Повернувся звідти, хоча не хотів цього, бо планував стати на контракт, але людина мислить, а Бог креслить. На жаль, туди так і не повернувся, та й нема куди. Бойовий кулак «Карпатської Січі», яка стала частиною 93-ої бригади, фактично розпався.

Я не думав про якусь там політику, себе бачив в інших площинах: у журналістиці, волонтерці, у війську. Але в політиці себе ніяк не бачив, якби не люди, які мені запропонували щось змінити на місцях. Я їх добре знав ще по волонтерці, повірив у те, що можна, не змінюючи щось у Києві, почати змінювати в Жидачеві. Може, це була романтична ілюзія, але я в неї повірив і пішов на вибори, особливо не сподіваючись на те, що мені вдасться пройти у районну чи міську раду.

Сталось так, що я потрапив у це своєрідне середовище. Спершу мав багато запалу, сподіваючись, що після революції люди змінилися. Коли подивився на переважну більшість, зрозумів, що не так легко змінити щось навіть у якійсь окремішній сфері — чи то в екології, чи патріотичному вихованні молоді. Я просто майже не маю в раді однодумців, навіть дотепер. Зрозумів, що без системних змін загалом у державі на рівні громад без повноважень зробити щось важко. Все, що я можу як депутат, — писати запити, звернення, а коли ще й немає підтримки від колег у залі, то це виходить як клоун-базікало, який кричить про проблему, а її не вирішує. Дещо охолов, і можу сказати, що районна рада як інструмент вирішення проблем — це недієздатний інструмент. Радий, що децентралізація докочуться до Жидачева, і чекаю, коли стануть повноцінними громади, коли громада матиме реальний вплив.

У нас багато проблем, які потрібні вирішувати саме тут: це і незаконний гральний бізнес, торгівля алкогольними сурогатом, поширення наркоманії, корупція тощо. А це все відбувається через бездіяльність суспільства, кожного з нас.

До чого я веду, що поки ми живемо «моя хата скраю — нічого не знаю», а не за принципом «моя хата скраю — першим ворога стрічаю», так ми і будемо жити в цій країні. І ніякий Порошенко, Порошенко-2 чи якийсь інший місяць не прийде і не врятує нас з тобою.

Вічна пам'ять Герою!

Тарас МАТВІІВ: «**Якщо вже загинути, то загинути – як Прабатьки. У полі, над головою – блакить, в ногах – чорнозем. У руках – зброя, в душі – полєгкість. І хай клюють ворони тіло, байдуже...**».

Знову горе. На Сході загинув **Тарас МАТВІІВ** – молодший лейтенант 24-ї окремої механізованої бригади імені Короля Данила. Наш земляк, із Жидачева. Трагедія сталася під час обстрілу українських позицій російськими бойовиками. Тарас – журналіст, громадський активіст, волонтер. Надзвичайно добра і світла людина. Щиро вболівав за Україну, українську мову. «Мова і політика йдуть поруч. Інакше не було б сотень заборон, цькування і, врешті, фізичного знищення», - писав він в одному зі своїх блогів. Висловлюю щире співчуття рідним та близьким з приводу непоправної втрати. Вічна пам'ять Герою! Війна забирає найкращих... Вона триває... Маємо бути сильні.

Максим КОЗИЦЬКИЙ, голова Львівської ОДА.

Виконавчий апарат та депутати Жидачівської районної ради сумують з приводу передчасної смерті **МАТВІІВА Тараса Тарасовича** – Героя України, молодшого лейтенанта 24-ї окремої механізованої бригади Збройних Сил України, депутата Жидачівської районної ради VII скликання, журналіста, активного учасника Революції Гідності, співзасновника «Пошукової ініціативи Майдану», ГО «Народний легіон», волонтера, громадського діяча, активіста, який загинув під час виконання бойового завдання із захисту територіальної цілісності і суверенітету України в зоні ООС, та висловлюють співчуття рідним і близьким.

Висловлюємо щире співчуття рідним, близьким, друзям, побратимам і розділяємо горе у зв'язку з непоправною втратою – загибеллю під час виконання військового обов'язку в зоні АТО/ООС молодшого лейтенанта, мешканця м. Жидачева **Тараса МАТВІІВА**. Перестало битися серце людини з активною життєвою позицією, з чистою і вірною душею, гідного представника громади міста, повного енергії та креативних ідей, справжнього українця. Світла пам'ять про нього назавжди залишиться у наших серцях. У ці дні разом з вами сумують **працівники апарату, члени виконавчого комітету та депутати Жидачівської міської ради**

Колективи «Нового часу» та Жидачівського радіомовлення з глибоким сумом сприйняли звістку про смерть нашого колеги журналіста, командира взводу 24-ї окремої механізованої бригади **Тараса МАТВІІВА**, який загинув 10 липня 2020 року під Троїцьким, що на Луганщині. Гідний син своїх батьків та України віддав своє життя у неоголошеній війні з російськими загарбниками. Нехай добрий та світлий спомин про Тараса назавжди залишиться у серцях тих, хто знав і любив його. Важко знайти слова втіхи, проте світлі спогади про людину, яка залишила по собі добрі справи та чесно прожила своє життя, завжди будуть сильніші, ніж смерть! Схилиючись у скорботі та розділяючи біль втрати, висловлюємо глибокі співчуття усім рідним та близьким Героя. Пам'ять про Тараса завжди житиме у наших серцях.

Журналісти захищають Україну як уміють і як нас вчили – пером, мікрофоном, телекамерою. А Тарас, випускник факультету журналістики, обрав для себе фронт і передову. Під час ворожого обстрілу 31-річний Тарас врятував двох своїх побратимів. На жаль, сам загинув від ворожої міни. Національна спілка журналістів України висловлює глибоке співчуття близьким та рідним лейтенанта, журналіста і члена НСЖУ **Тараса МАТВІІВА**. Саме завдяки таким людям Україна вистоїть і переможе. Це – приклад цінностей молодих поколінь українців, які творять нашу країну. **Голова НСЖУ Сергій Томіленко. Голова Львівської обласної організації НСЖУ Ярослав Климович.**

Дирекція, педагогічний та учнівський колективи Жидачівського НВК висловлюють щире співчуття родині Матвіївих з приводу непоправної втрати – загибелі сина, Героя України **Тараса Тарасовича МАТВІІВА**. І знову своїм хорим крилом війна зачепила нашу Жидачівську землю. Страшна і безжальна звістка облетіла весь район: 10 липня на Луганщині загинув наш земляк, випускник нашої школи, син і внук наших учителів Тарас Матвіїв. Ціною власного життя він врятував життя двом своїм побратимам. Важко говорити про Тараса в минулому часі, тому що перед очима постає красиве, усмінене і лагідне обличчя смаглявого юнака. Хлопця, який понад усе любив свою землю, своє місто, свою рідну Україну. Він був люблячим сином своїх батьків і хорошим, уважним онуком. Тарас був щирий, активний, ініціативний, справжній патріот. Він ніколи не стояв осторонь проблем міста, часто зустрічався у школах з молоддю, ділився своїми спогадами про події Майдану, війни, свідком яких він був сам. Спонукав дітей до волонтерської діяльності. Організував юнацькі патріотичні вишколи, молодіжні фестивалі. Тарас не міг бути байдужим до тих подій, що відбувались на Сході нашої держави, і пішов добровольцем на фронт. Останні чотири місяці знаходився на передовій. Його жертвність врятувала інших солдат. Найвищою нагородою для тих, хто уцілів, є життя, а для загиблого – пам'ять. Для батьків, бабусі, дідуся, рідних і для всіх нас Тарас залишився живим. Він повернеться до школи через меморіальну дошку і, як Мар'ян Козак, буде нагадувати нам про гідний приклад патріотизму. Дорогі батьки, Ваші біль і втрата непоправні. Наша шкільна родина висловлює Вам щире співчуття. Про такого сина, як Ваш Тарас, можна лише мріяти. Ми вдячні Вам за виховання справжнього Людини, Людини з великої букви і справжнього патріота, який без вагань віддав себе до останку рідній Україні.

Учні, батьки та класний керівник 10-А класу Жидачівського НВК висловлюють щире співчуття вчителю української мови та літератури Матвіїв Валентині Павлівні, котра втратила найцінніший скарб - життя єдиного сина **Тараса**. Немає слів, щоб висловити скорботу з приводу загибелі Людини з великої букви, відданого патріота України, активного громадянина, молодого воїна Тараса Матвіїва. Щиро сумуємо та розділяємо біль рідних, друзів та усіх, хто знав Тараса. Світла пам'ять про нього завжди буде жити серед батьків та учнів і залишиться у наших серцях. Хай з Богом спочиває...

Стрімко обірвалося життя молодого, просто доброї і чужої людини, яка сенс свого життя вбачала у жертвоному служінні Батьківщині, – **Тараса МАТВІІВА**. Чорна звістка обпекла серця усіх, хто з ним спілкувався і поважав, хто йшов поруч з ним по життю. Від себе особисто висловлюю щире співчуття рідним та близьким Тараса, який захищав територіальну цілісність та незалежність України у східних областях. 10 липня 2020 року його серце зупинилося... Нехай Бог дасть сили всім, хто знав та любив Тараса, пережити біль непоправної втрати. **Андрій КІТ, народний депутат України.**

Учні 8-Б класу та класний керівник Жидачівського НВК висловлюють щире співчуття вчителю української мови та літератури Матвіїв Валентині Павлівні з приводу непоправної втрати – трагічної загибелі сина **Тараса**. На жаль, словами важко загоїти на серці страшну рану, важко знайти слова втіхи, коли зупиняється серце єдиного сина, молодого воїна, світлої, інтелекгентної, розумної людини. Велика шана родині, яка виховала такого патріота України. Вічна пам'ять і слава Герою!

Дорогий однокласнику Тарасе! Полум'я болі обпикає наші душі від думки про твою героїчну загибель, але твій світлий образ буде з нами. Щирий і талановитий, відкритий для спілкування, завжди у пошуку справедливості, добра і честі, ти - з тих, хто умів любити Україну, родину, друзів. У скорботі схилиємо голови, висловлюємо співчуття батькам, родині, друзям. **Твої однокласники та класні керівники 11-А і 11-В класів 2006 року випуску.**

Висловлюємо щире співчуття рідним та близьким, побратимам загиблого Героя України **Тараса МАТВІІВА**, воїна світла, який за покиком душі був там, де палає серце України. Поділяємо Ваше горе, сумуємо разом з Вами, підтримуємо Вас у годину скорботи. Щиро шануємо пам'ять Тараса, який ціною власного життя відстоював свободу і незалежність України! Світла пам'ять і Царство Небесне Герою України! Герої не вмирають, а тримають для нас небо!!! **Адміністрація, педагогічний, учнівський та батьківський колективи ОЗ "Жидачівська ЗОШ І-ІІІ ст. № 2".**

Організація ветеранів міліції Жидачівщини та колектив Жидачівського відділення Національної поліції висловлюють щире співчуття Тарасу Григоровичу та Валентині Павлівні Матвіївим з приводу трагічної загибелі під час бойових дій по захисту незалежності України їхнього єдиного сина **Тараса**.

Громадська організація «Жидачівська районна організація учасників бойових дій та інвалідів» з глибоким сумом сприйняла звістку про загибель на Донбасі молодшого лейтенанта 24-ї окремої механізованої бригади імені Короля Данила, активіста, волонтера **Тараса МАТВІІВА**. Поділяємо біль та горе близьких та рідних Тараса! Вічна і світла йому пам'ять.

Сім'я Егрєцьких висловлює щире співчуття родині Матвіївих з приводу непоправної втрати - смерті сина **Тараса**. Тарас залишиться у нашій пам'яті світлою, щирою, доброзичливою та порядною людиною. Просимо Всевишнього дати сил його матері, батькові, бабусі, дідусяві, усім рідним та знайомим перенести біль втрати. А душу покійного прийняти у Царство небесне.

«Часопис
«Новий час»
ЗАСНОВНИК
ТзОВ
«Народний часопис
«НОВИЙ ЧАС»

Головний редактор ДАНИЛЕЦЬ Андрій Зеновійович,
Редакційна колегія — А. ДАНИЛЕЦЬ, О. ФРАНКІВ
відповідальний секретар - Іван КОФЛИК,
завідувач відділу - Оксана ФРАНКІВ
оглядач — Марія ТАТЧИН

НАША АДРЕСА:
81700, м. Жидачів, вул. Чайковського, 1.
ТЕЛ/ФАКС: редактора — (03239) 3-14-01,
(068) 506 23 83
відділ реклами — (093) 240 40 56,
Р/р UA5338085000026002708938813 МФО
380805 ЗКПО 02473961 «РайфайзенБанк Аваль»
e-mail: newtime1990@ukr.net
www.newtime.lviv.ua

Часопис виходить раз у тиждень.
Набір і верстку виконано в редакції
ТзОВ «Народний часопис «Новий час».
Надруковано в ТзОВ
«Видавничий дім "Молода Галичина»
Реєстраційне свідоцтво ЛВ № 1330/584Р
видане управлінням юстиції
у Львівській області 24.04.2019 року.
Передплатний індекс - 30496.

Висловлені авторами думки можуть не збігатися з позицією редакції. За зміст та достовірність інформації в матеріалах, рекламних публікаціях, оголошеннях відповідальність несуть автори та рекламодавці. Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст. Листування тільки на сторінках газети. Рукописи й фотознімки, не рецензуються і не повертаються. Повний або частковий передрук матеріалів та фотоматеріалів - тільки з дозволу редакції. В іншому випадку - порушення авторських прав.